

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **SIBO, spol. s r. o.**, se sídlem Lidická č. 1264, Třinec - Lyžbice, zastoupeného Ing. J. U., jakožto správcem podniku, zastoupeného JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Škroupova 1114/4, Moravská Ostrava, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Ostrava**, se sídlem nám. Sv. Čecha 8, Ostrava - Přívoz, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 1. 2004, č. j. 6329-1/03-1401-21 až č. j. 6329-16/03-1401-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 11. 2007, č. j. 22 Ca 368/2006 – 66,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem zamítl krajský soud žaloby, jimiž žalobce napadl uvedená rozhodnutí žalovaného. Těmi žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu Český Těšín ze dne 25. 9. 2003, ev. č. 10466013-08552-8, ze dne 23. 9. 2003, ev. č. 10466013-08443-3, ze dne 23. 9. 2003, ev. č. 1046613-08446-9, ze dne 24. 9. 2003, ev. č. 10466013-08467-6, ze dne 24. 9. 2003, ev. č. 10466013-08468-8, ze dne 25. 9. 2003, ev. č. 1046613-08551-6, ze dne 18. 9. 2003, ev. č. 10466013-08217-5, ze dne 18. 9. 2003, ev. č. 10466013-08212-6, ze dne 18. 9. 2003, ev. č. 10466013-08210-2, ze dne 23. 9. 2003, ev. č. 10466013-08440-8, ze dne 19. 9. 2003, ev. č. 10466013-08260-6, ze dne 19. 9. 2003, ev. č. 10466013-08259-9, ze dne 18. 9. 2003, ev. č. 10466013-08219-9, ze dne 18. 9. 2003, ev. č. 10466013-08218-7, ze dne 18. 9. 2003, ev. č. 10466013-08220-5, a ze dne 24. 9. 2003, ev. č. 10466013-08474-3, kterými celní úřad rozhodl o propuštění zboží deklarovaného jako bílý cukr do režimu volného oběhu, přičemž dovozy zahrnul do celní kvóty na základě

nařízení vlády č. 162/2002 Sb., kterým se stanoví ochranné opatření na dovoz cukru do České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Usnesením ze dne 2. 3. 2004, č. j. 22 Ca 63/2004 - 10, krajský soud spojil žaloby ke společnému projednání dle § 39 odst. 1 s. ř. s.

V žalobě žalobce namítal, že byl napadeným rozhodnutím a v důsledku porušení svých práv v řízení před správním orgánem zkrácen na svých právech. Celní orgány neoprávněně přidělily celní kvótu zboží s preferenčním původem v České republice. To mělo za následek bezdůvodné čerpání kvóty na dovoz zboží a následné vyměření cla u dalších dovozů stejného zboží. Žalovaný zcela ignoroval odvolací námitku žalobce o nepoužitelnosti nařízení vlády č. 263/2001 Sb. s ohledem na § 6 nařízení vlády č. 534/2002 Sb. Nepřípustně extenzivním výkladem § 55 odst. 1 a § 57 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen celní zákon), pak žalovaný vyloučil aplikaci § 6 nařízení vlády č. 534/2002 Sb., upřednostnil výlučnou a jednostrannou aplikaci nařízení vlády č. 66/2003 Sb. a č. 162/2002, které neruší ani nestanoví výjimku z aplikace § 6 nařízení vlády č. 534/2002 Sb. Takový postup je dle žalobce v rozporu s s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Krajský soud usnesením ze dne 17. 3. 2005, č. j. 22 Ca 63/2004 - 23, žaloby dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť dle jeho názoru napadeným rozhodnutím nedošlo k jakémukoli založení, změně, zrušení či závaznému určení práv nebo povinností žalobce. Celní úřad rozhodoval o celním dluhu a jeho rozhodnutí nebyla nijak ovlivněna konstatováním o zahrnutí zboží do celní kvóty; to by bylo z hlediska práv žalobce významné až v tom okamžiku, kdy by v dalším řízení celní úřad rozhodl o výši cla po vyčerpání celní kvóty.

Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 19. 7. 2006, č. j. 1 Afs 68/2005 - 51, zrušil uvedené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Poukázal na právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovený rozhodnutím ze dne 25. 4. 2006, č. j. 1 Afs 61/2005 - 61, v obdobné věci. Dle rozšířeného senátu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze vykládat doslovným jazykovým výkladem, nýbrž podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Žalobní legitimace je tedy založena tím, že žalobce tvrdí, že takový úkon správního orgánu měl negativní dopady do jeho právní sféry. Na tomto závěru nemohl nic změnit ani fakt, že údaj o čerpání kvót na dovoz cukru uvedl celní úřad na zadních stranách jednotných celních deklarací; žaloba totiž nesměruje proti těmto poznámkám na rubu, nýbrž proti rozhodnutím celního ředitelství o odvoláních, která se jako jednou z odvolacích námitek zabývala mj. též výtkou nesprávné aplikace kvót. Rozhodnutí žalovaného se právní sféry žalobce bezpochyby dotýká, právě je také žalobce napadá žalobou a tvrdí, že jím byl zkrácen na svých právech.

Následně krajský soud rozhodnutí žalovaného přezkoumal a kasační stížností napadeným rozsudkem žaloby jako nedůvodné zamítl. Dospěl přitom k závěru, že žalobní body uplatněné žalobcem nemohou mít, i kdyby je soud shledal důvodnými, za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí o věci samé, jímž bylo deklarované zboží propuštěno do režimu volného oběhu bez cla. Doložka o zahrnutí dováženého zboží do celní kvóty nemá povahu rozhodnutí, resp. není samostatnou oddělitelnou částí rozhodnutí o propuštění zboží do režimu volného oběhu. Celní kvóta má charakter podmínky pro vyměření cla a proto má význam až tehdy, je-li vyčerpána. Zahrnutí předmětného zboží do celní kvóty tedy nemělo v daném případě žádný vliv na veřejná subjektivní práva nebo povinnosti žalobce, neboť zboží bylo propuštěno do volného oběhu v tuzemsku s nulovým clem. Žalobce tak nebyl na svých právech zkrácen přímo, ani v důsledku porušení svých práv v řízení

před celními orgány. Celní kvóta se vztahuje na celkový dovoz předmětného zboží do České republiky za stanovené období, aniž by potenciální dovozci byly přímo dotčeni na svých právech. Nesprávná aplikace celních kvót by byla z hlediska práv a povinností žalobce jako dovozce významná až v tom okamžiku, kdy by v případných dalších celních řízeních celní úřad rozhodl o výši cla, jíž by stanovil po té, kdy by dle jeho názoru došlo již k vyčerpání celní kvóty.

Krajský soud se nicméně pro úplnost zabýval i jednotlivými žalobními námitkami žalobce, neshledal je však důvodnými. Konstatoval, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkou týkající se nepoužitelnosti nařízení vlády č. 263/2001 Sb., když uvedl, že toto nařízení se vůbec nevztahuje na zboží uvedené v čísle 1701 celního sazebníku. Nepřisvědčil ani žalobní námitce ohledně nesprávného vyloučení aplikace § 6 nařízení vlády č. 534/2002 Sb., a porušení čl. 2 odst. 2 Listiny. Ochranné opatření na dovoz cukru do České republiky stanovené nařízením vlády č. 162/2002 Sb., na základě zákona č. 62/2000 Sb., se vztahuje rovněž na dovozy cukru s preferenčním původem v České republice. V § 54 celního zákona je v odst. 1 definováno dovozní clo, v odst. 2 až 5 pak další druhy cla; podle odst. 6 další druhy cla stanoví zvláštní právní předpis, přičemž poznámka pod čarou odkazuje příkladmo na zákon č. 62/2000 Sb. Celní sazebník je pak upraven v dílu druhém hlavy šesté (§ 56 - § 58) celního zákona. Celní sazebník vydávaný formou nařízení vlády (zde č. 534/2002 Sb.) je tedy prováděcím předpisem k § 56 odst. 2 a § 57 odst. 1 celního zákona a nestanoví tak další sazební opatření vyplývající z jiných obecně závazných právních předpisů, např. zákona č. 62/2000 Sb. Dle ustanovení § 3 písm. a) bodu 3. zákona 62/2000 Sb., se opatřením při dovozu nebo vývozu výrobků rozumí mimo jiné úprava cel nebo celních sazeb, dovozem se pak dle § 4 písm. a) rozumí propuštění výrobků do celního režimu volného oběhu, tedy bez ohledu na to, zda se jedná o zboží s preferenčním původem v České republice. Námitky žalobce tak nemají dle krajského soudu v právních předpisech žádné opory.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce včas podanou kasační stížností a domáhal se, aby jej Nejvyšší správní soud v celém rozsahu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Jako důvody kasační stížnosti uplatnil nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a v jiné vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Především namítal, že krajský soud přiléhavě nevyložil, proč lze výkladem dospět k pomínutí ustanovení § 6 nařízení č. 534/2002 Sb., když nařízení vlády č. 162/2002 Sb., toto ustanovení nezrušuje. Odkaz krajského soudu na § 3 písm. a) bodu 3 zákona č. 62/2000 Sb., který se, na rozdíl od nařízení vlády č. 534/2002 Sb., týká úpravy cel a celních sazeb, není dle žalobce přesvědčivým a přiléhavým výkladem přednosti aplikace nařízení vlády č. 162/2002 Sb. A to tím spíše, že zákon č. 62/2000 Sb., byl vydán před účinností nařízení vlády č. 534/2002 Sb. Pokud norma stejné právní síly (nařízení vlády č. 162/2002 Sb.) neobsahuje výslovné ustanovení, že se touto normou upravené sazební celní opatření vztahuje rovněž na dovoz předmětného zboží s preferenčním původem v České republice, je nutno aplikovat ustanovení § 6 vládního nařízení č. 534/2002 Sb., tedy pohlížet na předmětné zboží jako na zboží dovážené bez cla. Opačný výklad a jeho aplikace jsou nepřijatelně extenzivní, nemají oporu v právních předpisech a jdou k tíži žalobce. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 51/2007 - 72, v němž soud vyslovil názor, že *zboží, které bylo dovezeno z Polské republiky do České republiky a mělo preferenční původ v České republice, nepodléhá dle § 55 odst. 1 celního zákona, ve spojení s § 6 celního sazebníku, clo ... a proto se na něj nemoblo vztahovat ani zvýšení celní sazby dle nařízení č. 263/2001 Sb., vydaného na základě zákona č. 62/2000 Sb.*

Žalobce dále namítl, že skutečnost, že za předmětné dovozy clo neplatil, protože se ještě „vešly“ do celní kvóty, nemění nic na tom, že takovým postupem byl zkrácen na svých, zejména majetkových právech, když za následné dovozy stejného zboží, ale s jiným původem, než v České republice, byl již nucen clo hradit. Bylo-li by správně aplikováno ustanovení § 6 nařízení vlády č. 462/2003 Sb. (žalobce zde měl zřejmě na mysli nařízení vlády č. 534/200 Sb.), a kvóta nebyla čerpána zbožím s původem v České republice, nemusela žalobci vzniknout povinnost platit clo. Krajský soud tedy neměl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, ale měl se jí meritorně zabývat.

Žalobce rovněž ve své kasační stížnosti poukázal na zjevnou chybu v psaní spočívající v tom, že v napadeném rozsudku krajského soudu bylo uvedeno datum vydání 8. 11. 2007, přičemž zástupci žalobce byl rozsudek doručen již 5. 11. 2007. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud vydal opravné usnesení, kterým bude v rozsudku opraveno datum vydání.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na právní názor na aplikaci celních kvót na dovoz zboží bílého cukru s preferenčním původem v České republice, který Nejvyšší správní soud vyjádřil *obiter dictum* v rozsudcích ze dne 18. 7. 2007 č. j. 1 Afs 17/2007 - 90, a ze dne 24. 10. 2007 č. j. 1 Afs 55/2007 - 100 a č. j. 1 Afs 58/2007 - 50. Navrhl, aby byla kasační stížnost žalobce zamítnuta.

Po podání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud z obchodního rejstříku zjistil, že usnesením Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 19.01.2007, č. j. 26 Nc 6012/2007 - 8, které nabylo právní moci dne 09.03.2007, nařídil soud exekuci. Jejím provedením byl pověřen Mgr. David Koncz, soudní exekutor Exekutorského úřadu v Chebu. Ten vydal dne 19.02.2007 exekuční příkaz č. j. 074 EX 15/07-17, k uspokojení pohledávky oprávněného prodejcem podniku žalobce. Správcem podniku žalobce byl ustanoven Ing. J. U., který s ohledem na oprávnění správce podniku dle § 338k odst. 6 občanského soudního řádu zdejšímu soudu sdělil, že souhlasí s tím, aby žalobce v daném řízení nadále zastupoval na základě smluvního zmocnění advokát JUDr. Radek Hudeček.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů v kasační stížnosti uplatněných (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že tato stížnost není důvodná.

V první řadě se s ohledem na odkaz žalobce na rozsudek sp. zn. 9 Afs 51/2007 a odkazy žalovaného na dřívější rozsudky v řízeních o kasačních stížnostech, jejichž účastníkem byl právě žalobce, musel Nejvyšší správní soud zabývat otázkou, zda nebyly naplněny podmínky pro předložení věci rozšířenému senátu dle § 17 odst. 1 s. ř. s.

Důvodem, proč krajský soud žaloby žalobce zamítl, bylo, že neshledal, že by zařazením dováženého zboží do celní kvóty byla zasažena práva žalobce, neboť tato skutečnost neměla vliv na výši vyměřeného cla. Ostatními otázkami se krajský soud zabýval pouze *obiter dictum*. Logiku rozsudku krajského soudu reflektoval žalobce ve své kasační stížnosti tak, že namítl, že byla zasažena jeho práva a krajský soud se tak měl zabývat meritem věci, byť tuto svou námitku zařadil z hlediska grafického členění své kasační stížnosti až na poslední místo, tedy za námitku zpochybňující právě názor krajského soudu vyslovený *obiter dictum*. Krajský soud nicméně věc meritorně rozhodl a dostal tak názoru Nejvyššího správního soudu dříve vyslovenému v rozsudku ze dne 19. 7. 2006, č. j. 1 Afs 68/2005 - 51, o tom, že žaloby žalobce jsou meritorně projednatelné, protože jeho žalobní legitimace v této věci byla dána existencí úkonu - rozhodnutí správního orgánu a jeho tvrzením, že tímto úkonem byla zasažena jeho práva. Předmětem meritorního posouzení je totiž právě otázka, zda žalobcem napadaný postup celních orgánů žalobce na jeho právech

zkrátil či nikoli; jinými slovy, žaloba proti rozhodnutí správního orgánu je důvodná pouze tehdy, pokud byl žalobce na svých právech skutečně zkrácen.

V rozsudcích ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 Afs 17/2007 - 90, a ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 55/2007 - 100 a č. j. 1 Afs 58/2007 - 50, na něž odkazuje žalovaný a v nichž byla předmětem posouzení skutkově a právně shodná situace jako v nyní projednávaném případě, Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru krajského soudu v tom, že žalobce nebyl zařazením předmětného zboží do celní kvóty, v případě, kdy toto zařazení nemělo vliv na výši cla, na svých právech zkrácen. Zdejší soud přitom uvedl, *že ke zkrácení práv žalobce by mohlo dojít až v okamžiku, kdy by celní úřad žalobci vyměřil v dalších celních řízeních clo vyšší než nula, protože celní kvóta na dovoz takového zboží by byla (dle celního úřadu) již vyčerpána. Jde tedy o takové zkrácení, které žalobci pouze potenciálně do budoucna hrozí v případě, že realizuje dovozy zboží po naplnění celní kvóty, a tedy v případě, že mu práva, která by mohla být zkrácena, vůbec vzniknou. To však žalobce nijak nedokládá. Přitom toto zkrácení v důsledku (případně) neoprávněného zařazení zboží dovezeného žalobcem, zároveň potenciálně hrozí i všem dalším subjektům, které stejně jako žalobce mohou dovést ono zboží po vyčerpání celní kvóty; v rámci celní kvóty dle nařízení vlády č. 162/2002 Sb., nejsou množství dovezeného zboží nezatíženého sazebním opatřením, alokována individuálně určeným subjektům. Proto také nelze dovodit, že by zařazením zboží do dovozní kvóty v těchto souzených případech, hrozilo zkrácení právům náležejícím právě a jediné žalobci, a není tak splněna další z nezbytných podmínek poskytnutí ochrany v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (viz § 65 odst. 1 s. ř. s. - „jeho práva nebo povinnosti“). ... Zabrnutí zboží do celní kvóty nemělo vliv na stanovení výše celního dluhu v daném případě. Ta by byla stejná, i pokud by dovážené zboží nebylo do celní kvóty zabrnuto proto, že takový postup neměl, jak tvrdí žalobce, oporu v právních předpisech.*

V citovaných rozsudcích se tak i zdejší soud zabýval otázkou, zda se ochranné opatření na dovoz cukru do stanovené nařízením vlády č. 162/2002 Sb., vydaného na základě zákona č. 62/2000 Sb., vztahuje rovněž na dovozy cukru s preferenčním původem v České republice, pouze *obiter dictum*.

Dále však Nejvyšší správní soud v těchto rozsudcích od souzeného případu odlišil situaci, kdy by *celní úřad dovezené zboží nezabrnul do celní kvóty z důvodů jejího vyčerpání*, v důsledku čehož by za dovoz zboží vyměřil clo dle ochranného opatření vydaného na základě zákona č. 62/2000 Sb. Právě taková situace nastala v případě, který řešil jiný senát zdejšího soudu ve věci sp. zn. 9 Afs 51/2007, kdy celní úřad podle nařízení vlády č. 263/2001 Sb., vydaného na základě zákona č. 62/2000 Sb., v důsledku vyčerpání tam stanovené celní kvóty dovozci za dovoz zboží uvedeného v celním sazebníku v podpoložce „1702 90 99 – Ostatní“ vyměřil clo dle sazby dovozního cla stanovené celním sazebníkem zvýšené o 163. V tomto případě tak byla otázka aplikace ochranného opatření (celní kvóty, resp. zvýšení celní sazby po jejím vyčerpání) vydaného nařízením vlády na základě zákona č. 62/2000 Sb. předmětem meritorního posouzení. Na odlišnost obou případů poukázal i Ústavní soud v usneseních ze dne 6. 12. 2007, sp. zn. III. ÚS 2432/07 a III. ÚS 2433/07, kterými odmítl jako zjevně neopodstatněné ústavní stížnosti, jimiž žalobce napadl rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 1 Afs 17/2007 a sp. zn. 1 Afs 23/2007.

Jestliže tedy proti sobě stojí právní názor, jehož role je v nyní souzené věci pouze v rovině *obiter dictum*, a právní názor vyjádřený meritorně v jiné věci, není na místě předkládat věc rozšířenému senátu; i kdyby rozšířený senát rozhodl ve prospěch právního názoru vyjádřeného ve věci sp. zn. 9 Afs 51/2007, nemohlo by to mít vliv na rozhodnutí v nyní souzené věci. Předložení věci rozšířenému senátu by tak mělo pro nyní souzenou věc pouze akademický význam a ve svém důsledku by vedlo jen k neopodstatněnému prodloužení řízení o kasační stížnosti. Pro úplnost zdejší soud poznamenává, že z hlediska naplnění podmínek pro předložení

věci rozšířenému senátu by byla zcela jiná situace, kdyby v nyní souzené věci byla předmětem meritorního přezkumu otázka, na niž zdejší soud v dřívější věci vyslovil (byť) *obiter dictum* právní názor odchylný od toho, k němuž by při předběžné poradě dospěl nyní rozhodující senát.

Nejvyšší správní soud se nehodlá v nyní souzené věci odchýlit od svých dřívějších rozsudků sp. zn. 1 Afs 17/2007, 1 Afs 55/2007 a 1 Afs 58/2007, pokud jde o posouzení meritorní otázky, zda žalobce by zkrácen ve svých právech či nikoli. Jelikož tento svůj názor již opakovaně vyslovil v citovaných rozsudcích a obě strany řízení tak tento názor znají, postačí, že ve zbytku odůvodnění na něj soud nyní odkáže; ostatně podstatnou část odůvodnění již výše citoval.

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že přestože krajský soud na základě sdělení žalobce o chybně uvedeném datu vyhlášení rozsudku vyznačil ve stejnopisech opravu z „8.“ na „1.“ listopadu 2007, tyto stejnopisy (stejně jako originál rozsudku a jeho zkrácené znění) i nadále obsahují nesprávné datum vyhlášení rozsudku. Správným datem je totiž 2. 11. 2007. Dnem vyhlášení rozsudku (jehož uvedení je dle § 54 odst. 2 s. ř. s. jednou z náležitostí rozsudku) je totiž vzhledem k ústavnímu principu veřejnosti soudního jednání a vyhlásování rozhodnutí a dále k nutnosti přesného určení okamžiku vázanosti soudu rozsudkem (§ 49 odst. 9 s. ř. s.) a v souladu s § 49 odst. 11 s. ř. s. den ústního vyhlášení rozsudku, popř. den vyvěšení zkráceného písemného vyhotovení rozsudku na úřední desce soudu, nikoli tedy den, kdy soud o věci fakticky rozhodl, liší-li se tyto dny. V daném případě však k vyvěšení zkráceného písemného vyhotovení rozsudku na úřední desce soudu došlo až dne 2. 11. 2007. Takto nesprávně uvedené datum však nelze považovat za vadu, jež by mohla mít sama o sobě za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí zdejší soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu